

Sygn. akt V CSK 496/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa "N. [...]" Spółki z o.o. w J.

przeciwko I. Spółce z o.o. w L.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 27 czerwca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącej na rzecz powoda 1800 (jeden tysiąc
osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej I. sp. z o.o. z siedzibą w L. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 27 czerwca 2013 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02,

OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Zdaniem skarżącej, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. poprzez nierozważenie przez Sąd Apelacyjny zarzutu naruszenia prawa materialnego sformułowanego w apelacji, tj. art. 65 § 1 k.c. Wywód prawny przedstawiony przez skarżącą w konfrontacji z treścią uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie potwierdza tej tezy. Sąd drugiej instancji, wbrew stawianym zarzutom, dokonał wykładni oświadczeń woli stron złożonych w trakcie narady 8 grudnia 2011 r. i 12 stycznia 2012 r. i uznał ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji w tym zakresie za prawidłowe. Skarga kasacyjna nie zawiera zarzutu naruszenia art. 65 k.c., brak zatem podstaw do kasacyjnej oceny, jakie zasady wykładni oświadczeń woli zostały naruszone. Sam fakt, że Sąd Apelacyjny nie przytoczył art. 65 k.c. w treści uzasadnienia wyroku nie oznacza, że nie oceniał oświadczeń woli, skoro powołał się na treść oświadczeń i wyciągnął na ich podstawie wnioski, prowadzące do dokonanych ustaleń faktycznych. Nie można zatem uznać, że Sąd drugiej instancji rażąco naruszył normy prawne uregulowane w powołanych wyżej przepisach w ustalonym stanie faktycznym.

Wobec niestwierdzenia przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).